

nebo »prohlášení« a odpovídala by typu při vyhotovování právních listin více běžnému.

Čís. 7292.

Vykonali-li dlužník přísahu podle § 47 ex. ř., jest za předpokladů § 49 ex. ř. osvobozen od povinnosti, by vykonal přísahu podle § 73 konk. ř.

(Rozh. ze dne 7. září 1927, R I 646/27.)

K návrhu vymáhajícího věřitele uložil soud první stolice dlužníku vyjevovací přísahu podle § 73, třetí odstavec, konk. ř. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Exekučními spisy jest zjištěno, že dlužník vykonal dne 28. dubna 1927 vyjevovací přísahu po rozumu § 47 ex. ř. Tato skutečnost sprostňuje dlužníka v tomto případě od složení přísahy po rozumu § 73 odstavec třetí konk. ř., poněvadž přísaha vyjevovací jak podle § 47 ex. ř., tak podle § 73 třetí odstavec konk. ř. co do účelu sobě se rovnají a proto jest obdobně užití ustanovení § 49 ex. ř. o omezení opakování přísahy též na případ § 73 třetí odstavec k. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Lze plně souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vyjevovací přísahy dlužníkovy podle § 47 ex. ř. a podle § 73 (3) konk. ř. se účelem a právní povahou sobě rovnají, majíce objevovati zatajené neb ukryté předměty úkojové. Nejde ani o přísahy dvou různých řízení, jak je tomu ovšem u vyjevovací přísahy dlužníka podle § 100 (4) konk. ř. Tuto také jedině a nikoliv onu podle § 73 konk. ř. má na mysli rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 2910 sb. n. s., jehož se dovolací stížnost proto neprávem dovolává. Je-li tomu tak, jest i správným názor, že vykonání přísahy podle § 47 ex. ř. zbavuje dlužníka za předpokladů § 49 ex. ř. povinnosti, aby vykonal přísahu podle § 73 konk. ř. (srv. Bartsch-Pollak I. sv., str. 479). Doslov zákona tomu neodporuje a není tudíž příčiny, proč by se nemělo podle § 7 obč. zák. použití u vyjevovací přísahy podle § 73 konk. ř. obdoby § 49 ex. ř.

Čís. 7293.

Na nárok, jenž vznikne budoucně dlužníku z důvodu provise za odprodané zboží, nelze vésti exekuci podle § 299 ex. ř. a § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. září 1927, R I 689/27.)

Soud první stolice povolil exekuci na nárok, jenž vznikne budoucně dlužníku z důvodu 15% provise za odprodané zboží. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající strana napadá usnesení rekursního soudu potud, pokud byl zamítnut návrh na povolení exekuce zabavením nároku, jenž povinné straně z důvodu 15% provise z odprodaného zboží proti poddlužníku v budoucnu vzejde. Leč neprávem. Podle stížnosti nelze nárok na výplatu provise v projednávaném případě posuzovati jako dosud neexistující majekový předmět, jenž proto nemůže býti podle § 294 ex. ř. předmětem exekuce. Dlužno prý rozlišovati od provise v běžném slova smyslu, jež stává se existentní od případu k případu realizováním jednotlivých obchodů, provisi z hrubého obratu docíleného v určitém podniku. Provise taková rovná se prý nároku na podíl z hrubého obratu a jsou osoby, provozující obchod na provisi z obratu ve skutečnosti obchodními pomocníky a tvoří provise jejich služební požitky, jež sice jsou nejisté co do výše, jež však dlužno označiti co do důvodů za existující a za podrobené exekuci podle § 299 ex. ř. Stěžovatel není v právu. Z údajů exekučního návrhu, jež pro povolení exekuce jsou jediné směrodatny (§ 54 třetí odstavec ex. ř.), jest jen patrno, že vymáhající věřitel navrhuje zabavení nároků, jež v budoucnu vzejdou povinné straně z důvodu 15% provise za odprodané zboží, že tu tedy nejde o obyčejnou peněžitou, již splatnou pohledávku. Předpis § 299 ex. ř. má na mysli jen opětující se pevné důchody. Zákon pak ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. předpokládá stálé platy, což plyne jednak z jich výpočtu v § 1, jednak z předpisu § 3 vylučujícího z exekuce určité platy, které nemají povahu stálých platů. Takovým stálým opětujícím se platem nebyl by nárok na provisi ani tehdy, kdyby byla, jak teprve v dovolací stížnosti se tvrdí, provise ujednána z hrubého obratu docíleného v určitém podniku. Neboť i v tomto případě byl by nárok na vyplacení provise nejen co do výše, nýbrž i co do důvodu odvislým od ještě zcela neurčitých skutečností, od docílení obratu vůbec, tedy nárokem do budoucna, ještě neexistujícím. Tvrdí-li stěžovatel, že jsou osoby, jež provozují obchod na provisi z obratu, ve skutečnosti obchodními pomocníky, neplyne z toho, že tu jde o trvale se opětující příjmy dlužníkovy po rozumu § 14 zák. o obch. pom.; odlišujeť výslovně tento zákon provisi od platů v § 14 zmíněných a upravuje samostatně v §§ 10—13 poměry plynoucí z ujednání provise. Nejvyšší soud proto již v rozhodnutí čís. 5699 sb. n. s. vyslovil názor, že na nárok na provisi nelze vésti exekuci podle § 299 ex. ř. a § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

Čís. 7294.

Vyjevovací přísahu podle § 47 ex. ř. lze ohledně pozůstalostního jmění uložití pozůstalosti zastoupené přihlásivším se dědicem.

(Rozh. ze dne 7. září 1927, R I 704/27.)